

Úslužnost, hloupost, nenávist a peníze. Cílem hloupých provokací je dokončit obchodní přesměrování ČR na USA a Západ

- CZ24 News | 7. května 2020

ČESKO/RUSKO: Ivo Šebestík se zamýšlí nad tím, jaké jsou motivy a cíle současného zhoršování česko-ruských vztahů.

Dříve se říkávalo: „Za vším hledej ženu“. Dnes jsou za vším již zcela nepokrytě jenom peníze. Časy, kdy k motivům politického jednání patřily také čest, odvaha, slušnost, pravda a spravedlnost, jsou pryč. Pokud si chceme zodpovědět otázku po něčem, co se jeví šílené a nepochopitelné, odpovědí je buďto psychiatrická diagnóza konkrétních osob nebo peníze.

Pokud Ruská federace zahájila podle svého zákona stíhání osob odpovědných za zneuctění památníku osvobození Československa od německého nacismu, pak nepochybně z Ruska přijede (či přijela) osoba pověřená vyšetřováním případu, tedy vyslechnutím svědků vandalismu na Praze 6 a podobně. Pokud snad české bezpečnostní služby usoudily, že dotyčný vyšetřovatel bude mít v kufríku ricin, a následně se s tímto svým dojmem svěřily jednomu z ochotných dezinformačních „časopisů“ v ČR, tak je to věc, kterou by měla česká vláda důsledně vyšetřit a vyvodit z ní důsledky směřující především vůči vedení BIS a redakci spolupracujícího média. Takovéto dezinformační kampaně mohou mít totiž vážné následky pro českou zahraniční politiku.

Se skoro stoprocentní jistotou lze říci, že Ruská federace nebude organizovat akci, která by se obrátila proti ní, neboť už nějaký čas západní svět, permanentně útočící proti Rusku, by takovouto hloupou záminku uvítal s radostí. Zároveň samozřejmě platí, že tajné služby všech velmocí pracují s vraždami nepohodlných osob. V tomto směru s obrovským náskokem vyniká především americká CIA. Ovšem také platí, že ona osoba, která se ocitne na černé listině tajných služeb, musí mít významnější profil a představovat pro danou velmoc hrozbu. Tři zmiňovaní čeští politici exhibicionisté, Hřib, Kolář a Novotný z Řeporyjí, z tohoto pohledu dávají dohromady pouhou nulu. A kvůli zcela bezvýznamným lidem, kteří se snad už nikdy v žádné české politické funkci (doufejme v soudnost voličů!) neobjeví, si žádná velmoc nebude přidělávat úplně zbytečné mezinárodní problémy. Natož, aby takto vyráběla „mučedníky“ světové rusofobie. Lidé, kteří Rusko podezírají z takovéto hlouposti, prostě soudí druhé podle sebe, a zároveň vyrábějí materiál pro další rusofobní „aktivity“.

Cílem provokací je dokončit obchodní přesměrování ČR na USA a Západ obecně

Zpráva v Respektu je s největší pravděpodobností pouze další z dlouhé série provokací Ruska. Podstatnou otázkou je, proč se tak děje právě v českých zemích, které mají 1200 let dlouhou nekonfliktní a většinou spíše pozitivní tradici vztahů s Ruskem, od Kyjevské Rusi až do současnosti? Odpověď není vůbec obtížná, byť představuje jeden z nejvíce zvrácených jevů českého polistopadového vývoje.

Cílem všech provokací je zničení česko-ruských vztahů za účelem zastavení obchodní výměny v nejdůležitějších strategických a energetických komoditách a přesměrování České republiky

k odběru podstatně dražších energií nebo technologií jaderných elektráren z USA, případně jiných zemí Západu. Pochopitelně se jedná také o nákupy drahé vojenské techniky z USA, což je dominantním smyslem českého členství v americkém vojenském paktu NATO. Jedná se o další kolo vyklizení českých trhů, které započalo po listopadu 1989 a bylo patrně jednou z podmínek českého „přijetí“ na Západ. Tedy jsou to peníze! „Peníze AŽ na prvním místě, jak svého času pravil klasik, tedy Václav Klaus starší.

Zničení česko-ruských vztahů má ale ještě i dva dlouhodobé cíle. Vedení země má být konečně znemožněna cizinou nevíтанá politika všech azimutů, čímž má být Česká republika v podstatě už fatálně a neodvolatelně připoutána k prostoru amerických zájmů ve světě a v rámci Evropy má zůstat trvalou součástí německého zájmového prostoru. Jinými slovy, má dojít k izolaci ČR od všech silných světových hráčů, především Ruska a Číny, kteří konkurují USA hospodářsky (Čína) nebo vojensky, energeticky a strategicky (Rusko). Je to tedy stoprocentní služba cizím zájmům jdoucí velice k tíži suverénního postavení vlastního státu a jeho budoucnosti. Pokud by v budoucnu nastala situace, že Česká republika bude potřebovat něco životně důležitého, co jí Západ odmítne poskytnout, zůstane národ (možná) bez pomoci. Nebylo by to vůbec poprvé. Není tedy asi ani překvapivé, že podobné provokace, jaké z české strany přicházejí směrem k Ruské federaci, plodí jiní „specialisté“ směrem k Číně.

Například Kuberův nápad nakopnout Čínu za Taiwan, když měl dříve mnohem více možností ke kritice Německa za podíl na rozbití Jugoslávie, USA za podíl na bombardování Srbska a na krádeži srbského území v Kosovu, západní společenství za fungování protisrbského tribunálu v Den Haagu, USA a Velkou Británii za stíhání Juliana Assange, a podobně, byl příkladem selektivního smyslu pro právo a spravedlnost, tudíž ničím chvályhodným.

+++

Charakteristické je, že provokatéři z povolání mají k dispozici nekonečně dlouhý seznam příležitostí k vážné a odůvodněné kritice Spojených států (Hirošima, Nagasaki, Korea, Vietnam, Honduras, Nikaragua, Chile, Východní Timor, Irák, Libye, atd., atd. atd.) Nikdy se jí nedopouštějí! Nikdy! Obě oči slepé a obě uši zalité voskem! Specializují se tihle selektivní humanisté a mravokárci výhradně na Rusko, Čínu, případně na další země, které má v dané chvíli v aktuálním kritickém hledáčku Washington. Tam jsou jejich smysly náhle ostré jako oči rysa a čich a uši loveckého psa. Komické je, že tito „aktivisté“ někdy zaspí správnou chvílí, a provokují Rusko nebo Čínu ještě i v době, kdy toho Washington na chvíli účelově „nechal“. To proto, aby založil požár jinde.

Za vším jsou peníze nebo služebnost, fanfarónství či hloupost konkrétních lidí. Po morálce, pravdě a spravedlnosti ani vidu ani slechu. Takový je obraz současného světa, ve kterém účeloví „aktivisté“ ve strategickém plánu cizích finančních a politických zájmů hrají vskutku odpudivou roli. Občané, voliči, mohou jen jedno jediné: Nikdy je znovu nikam nezvolit! Leda za správce malého parku či uklízeče opuštěných tenisových dvorců. Nikam jinam!

Namísto hedvábné stezky cesta do pekel

Tento proces je tak nápadný, že se zdá být neuvěřitelné jej ignorovat ze strany velkých českých médií. Bohužel, některá z nich na tomto „projektu cesty do pekel“ usilovně participují. Pokud se ptáme, co motivuje politické exhibicionisty k tomu, aby útočili všemi jim dostupnými prostředky na Ruskou federaci, pak je v tomto případě odpověď pestřejší. Každého něco jiného, ale „dohromady uděláme moc“, jak se, pokud si vzpomínám, zpívá v Císařově pekaři.

Svoji roli zde hraje jistě i prostředí, ve kterém tito lidé vyrůstali a ve kterém žijí jako v bublině

obsahující jen tolik kyslíku, kolik je ho třeba pro vyživení specifických fixních idejí. Život v bublině, která je nasáklá rusofobií a láskou k USA, předpokládá kontakt výhradně s lidmi nasáklými rusofobií, a naopak obdivujícími zcela neobdivuhodné počínání Spojených států. Jestliže ze všech stran prší na hlavy lež a nenávisť, jež snad kdysi měly být pravdou a láskou, pak bývá obtížné zachovat si chladnou hlavu a v ní rozum. Takto se potom snadno zrodí rusofobní aktivismus, jaký se obejde i bez strategických plánů na zničení 1200 let trvajících solidních česko-ruských vztahů.

Klasickým obrázkem přenosu názorových infekcí je také prostředí některých velkých a vlivných, dobře vydělávajících médií. Tam se nakažlivé viry (nikoliv COVID-19) vznášejí ve vzduchu úplně všude a s nakaženými novináři tento názorový virus putuje všemi stezkami, po nichž se nosiči a přenašeči pohybují. Každá vakcína je na tento virus krátká. Jsou jím naplněny nejenom redakce, ale i oblíbené kavárny a kluby. Hustý mrak názorových virů se vznášá v Praze zejména nad Kavčími horami. Tam snad už skrze mrak ani Slunce nedosvítí. Jistě ne tolik, aby osvítilo hlavy některých moderátorů a redaktorů ve zpravodajství. Idée fixe a hlubší než Jiráskovo Temno!

Orientace zájemců o členství v elitním klubu na cizí prostředí

V neblahé české tradici hrála vždy svoji roli orientace na cizí prostředí, jemuž se někteří Češi snažili přizpůsobit (alespoň tak, že němčili) a zavděčit tím, že úměrně svým snahám znevýhodňovali či poškozovali komunitu národní. Kudy tekly peníze, v těch korytech národní věc vysychala. Sem patří tedy lidé, kteří českou existenci vidí jako součást existence německé a každé vyhlédnutí z tohoto prostoru jiným směrem vnímají jako závažnou chybu. Z tohoto pohledu bylo také chybné osvobození Československa od německého protektorátu, natož Rusy! Proto se jim pohled na pomníky Rudé armády tak tuze nelíbí.

Osud Lužických Srbů měl být i osudem Čechů. Ostatně může každým rokem klesající počet Slovanů v Německu pěstovat neomezeně své lidové písně, tak jaképak lpění na národní svébytnosti, no ne?! Být součástí většího celku, toť správné řešení Palackého a Masarykovy české otázky. Řešení konečné! Jakékoliv formy slovanské vzájemnosti či dokonce panslavismu jsou pro tyto Čechy, považující se za členy elitního západního klubu (ovšem bez členského průkazu) a dědice rakouské aristokracie (bez erbu) či alespoň prvorepublikové buržoazie (její části Hitler vůbec nevalil), noční můrou. Čím dále od Ruska, tím blíže k Německu, tak zní jejich motto. Když se to vezme kolem a kolem, tito „Češi“ se za Čechy vlastně ani nepovažují. Myslí si, že když národ zůstává v nerovném postavení vůči Západu, tak jich osobně se to netýká. Oni již prošli zlatou branou na Západ, a to jim bohatě stačí. Škody na národu a na zemi, nejsou škody jejich! Také odtud plynou provokace Ruska a vandalismus na jeho symbolech.

Dalším zdrojem motivace antiruských provokatérů mohou být ale ony ryze ekonomické zájmy západních firem a společností, do jejichž služeb se rusofobní „aktivisté“ vkládají. Ať už s plným vědomím nebo nevědomky. Pak se prostě jedná o dílčí kroky při naplňování konkrétních cizích zájmů, tedy o peníze či jiné „služné“, například ve formě atraktivní kariéry či alespoň jejího příslibu. Pragmatické, praktické a nechvályhodné. Není ovšem možné pominout ani motivace jiné vycházející například z nedostatečného vzdělání a uzoučkého duchovního obzoru. Nebo se jedná o pouhou snahu zviditelnit se za každou cenu, získat od někoho pochvalu, zapadnout do party, připadat si na chvíli důležitý. Tito rusofobové nemusí být honorováni cizím kapitálem, jednají z vlastních pohnutek a odměnou jim je to, že jsou tím, čím jsou, tedy nikým, kdo by si zasloužil zápis do české národní historie.

Špinavé prádlo se má prát doma

Zbývá jenom poslední otázka, tedy zda má rusofobní „aktivisty“ trestat cizí justice? Domnívám se, že nikoliv, i když fakt, že se radní Prahy 6 včetně Koláře patrně už nikdy nepodívají do světa, vnímám jako docela komický rezultat jejich hrdinného odboje proti neexistujícímu nepříteli. Na druhé straně hrdinové ve skutečných válkách riskovali mnohem víc než jen to, že nevystrčí nos z domu. Stejně tak komická je jejich iluze, že země Západu by je Rusku nevydaly. Kdyby měli tito lidé alespoň mlhavé ponětí o vztazích Západu k českým zemím, věděli by, že Západ jedná výhradně jen podle svých zájmů, s extrémní mírou sobectví, a když má pocit, že „je třeba“, pak vydá nejenom hlouček „aktivistů“, ale i celý český národ. Možná jednou tito lidé na vlastní kůži ochutnají vděčnost těch, jimž posloužili. Bude-li to západní země v daném okamžiku považovat za prospěšné pro svoje zájmy (třeba jako výměnu za jiného člověka), pak je vydá s lehkostí sobě vlastní.

Špinavé prádlo se má prát doma. Podle mého názoru by mělo Rusko podat žalobu u českých soudů na závažné a zcela nepodložené obvinění Ruské federace z připravované vraždy, kterou emitoval „časopis“ Respekt, a na jeho podivné zdroje. Česká justice by pak mohla dokázat svoji nestrannost. Skrývat emitování lživých informací a spoluúčast na zničení vztahů České republiky s jinou zemí pod hlavičku svobody slova je samozřejmě licoměrnost a nehorázná drzost. Česká vláda by v tomto případě měla výjimečně zanechat pštroší politiky a tradičního zametání nepohodlných jevů pod koberec, a celou záležitost důkladně vyšetřit a viníky potrestat. Tyto škody mají dopady hospodářské, finanční, kulturní, a hlavně mohou být v řadě ohledů nevratné.

Mezinárodní zatykač na „aktivisty“ z Prahy 6 má jen jednu pozitivní stránku, a tou je výše zmíněné „doživotní domácí vězení“ v ČR pro osoby angažující se, ať již vědomě či nikoliv, pro někoho jiného než pro svoji vlastní zemi. Nehledě na to, že Novotný z Řeporyjí už několikrát vyhrožoval jiným osobám smrtí, což je v civilizované zemi a v právním státě [trestné](#). Když ale starosta jakési obce dokonce vyhlásí válku cizí zemi a toto svoje vyhlášení ještě ke všemu zveřejní, pak je neuvěřitelné, že radnici v Řeporyjích doposud nenavštívila sanitka s muži vybavenými svěrací kazajkou.